Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 24 лютого 2009 року № 8 (276)

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

ЄДНІСТЬ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

Держава потребує консолідації дій українських націоналістів

21 лютого 2009 року у Львові відбувся Форум націоналістичних сил. Його проведенню передувала довготривала підготовча робота в рамках Координаційної ради західних областей України. До роботи в ній долучилися представники шести областей. Було проведено близько десяти робочих засідань, на яких опрацьована основна концепція проведення форуму, його ідеологія, формат. Всього в роботі форуму взяли участь близько 600 делегатів і гостей. Зокрема це представники Братства ОУН-УПА, Товариства політв'язнів і репресованих, Спілки політв'язнів України, Спілки офіцерів України, Товариства "Просвіта", Ліги Українських Жінок, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Центру національного відродження імені Ст.Бандери, Організації Українських Націоналістів, Молодіжного націоналістичного конгресу, Асоціації депутатів міста Львова, ГО "Українська справа", Всесвітньої ради лемків, Національної Спілки письменників України, "Національного Альянсу", благочинних фондів "Борцям за волю України" ім. Ст. Бандери та "Національний вибір", Братства дивізійників УНА, Української партії, УНА-УНСО, ВО "Свобода", Конгресу Українських Націоналістів. В якості гостей на форумі перебували представники УНП, НРУ, НСНУ, ХДС, УРП "Собор", партії "Єдність". Вони репрезентували Закарпатську, Волинську, Івано-Франківську, Тернопільську, Львівську, Вінницьку, Рівненську, Хмельницьку області та місто Київ.

Архієрейське благословення на плідну і успішну працю форуму надали Архієпископ Львівський УГКЦ Ігор і єпископ Дрогобицько-Самбірський УПЦ КП Матвей.

З доповіддю "ОУН. Вчора, сьогодні й завтра" виступив відомий публіцист Ярослав Сватко. З настановами і побажаннями до присутніх звернулися Герой України Юрій Шухевич, голова Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук.

Закінчення на 2-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ

Президенту України
п. В. ЮЩЕНКУ
Голові Верховної
Ради України
п. В. ЛИТВИНУ

Ми, націоналісти, стверджуємо, що найвищим правом називатися Великим Українцем володіє той, чиє ім'я стало уособленням українства. Такою людиною є провідник Організації Українських Націоналістів Степан Бандера.

Ідея Державної самостійности України найбільше асоціюється з іменем Степана Бандери, 100-літній ювілей від дня народження якого нещодавно відзначався.

Ми, учасники Форуму Націоналістичних Сил у Львові, представники чотирьох політичних партій, численних громадських організацій національно-патріотичного спрямування дев'яти областей України та міста Києва, звертаємося до Вас з ініціативою впровадити Орден Степана Бандери "Золотий хрест заслуги перед українською нацією". Ним нагороджувалися б громадяни України, які боролися з окупантами за її незалежність, або вагомо доклалися до зростання її могутности.

Впровадження такої державної нагороди стало б уособленням торжества правди, відновленням історичної справедливості. Віримо, що ви докладете всіх зусиль в рамках наданих вам повноважень для втілення в життя цієї ідеї.

Слава Україні! Героям Слава!

ПОЗИЦІЯ

В СВОЇЙ ХАТІ – СВОЯ ПРАВДА

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Теперішня криза в Україні демонструє не лише нездатність суспільних еліт до адекватної відповіді на складні виклики сьогодення, а й засвідчує ідеологічне банкрутство політичного режиму.

Яку ж ідеологію сповідують основні політичні гравці? У строкатому середовищі, яким є нинішня українська влада, співіснують уламки радянської партгоспноменклатури, нувориші з числа комсомольців-бізнесменів, вихідці з низів кримінального світу, а також так звані націонал-демократи – переважно люди, які в дев'яностих роках перекваліфікувалися з апологетів радянської системи в її нібито антиподів.

Цей неприродний симбіоз не об'єднує ніяка ідеологічна платформа.

Будь-яка ідеологія для цих народних обранців і висуванців є неприйнятною – якщо казати про практику, а не про мітингові словеса.

Навіть ідеологія лібералізму, яка, здавалося б, найближча їм. Адже за певних умов вони дуже швидко від неї відмовляються – на користь волюнтаристському управлінню в "ручному режимі".

Зрештою, ліберальна ідеологія при всій своїй зовнішній привабливості є згубною для України, оскільки передбачає прозорість кордонів. Наша неструктуризована і надзвичайно енергомістка економіка не витримає конкуренції зі світовими гігантами – тим більше за умов перманентної політичної кризи.

Тим часом є ідеологія, котра може врятувати нас у веремії глобальних катаклізмів і випробувань, які насуваються на планету.

Ця ідеологія базується на засадах українського націоналізму.

На жаль, цього не усвідомлює не лише більшість населення, а й практично весь нинішній політичний "бомонд". Ставлення до націоналізму з його боку залишається доволі примітивним і несе в собі ознаки облудної радянської пропаганди.

Проте – залишмо історію. Націоналізм суспільству потрібен не лише як традиції слави і жертовної боротьби, а – як прагматична практика.

У 1841 році вийшла друком праця німецького економіста Фрідріха Ліста "Національна система політичної економіки", в якій він протиставив "космополітичній політекономії" Адама Сміта і Давида Рікардо "національну політекономію", яка має базуватися на теорії державного протекціонізму і "господарського суверенітету".

Ліст розкритикував теорію Сміта за космополітизм, за те, що ця теорія ігнорує національні особливості економічного розвитку різних країн. "Як визначальну відмінність запропонованої мною системи я стверджую національність, – писав Ліст. – Моя теорія базується на чиннику нації як безпосередньої ланки між особистістю і людством"...

Закінчення на 6-й стор.

4 820102 210017 08

Організований націоналістичний рух впродовж всієї історії боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу постійно протидіє поширенню брехливої пропаганди, спрямованої проти його виразників. У минулому столітті можна віднайти тисячі прикладів, коли і польська, і німецька, і, особливо, совєтська окупаційні ідеологічні машини методично очорнювали імена Коновальця, Бандери, Шухевича, відомих і невідомих борців за волю України. Але і новітні часи принесли нові виклики: сучасна антиукраїнська колона намагається у витончений спосіб нав'язати суспільству викривлене розуміння організованого націоналістичного руху, сформувати фальшиві стереотипи. Інформаційна війна проти українських націоналістів уже в незалежній державі набрала такого розмаху, що її вплив ми починаємо відчувати і в колисці національного відродження – на Тернопільщині.

На кошти новітніх визискувачів українства, за допомогою окремих продажних засобів масової інформації і під наглядом псевдоукраїнської влади, триває зомбування громадської думки, робляться спроби створити нові міфи, які викривляють правдиву суть і реальний стан організованого націоналістичного руху на Тернопільщині, партійно-політичним виразником якого на сьогодні є Конгрес Українських Націоналістів. Особливо ці процеси загострились останнім часом, зі стартом позачергових виборів депутатів Тернопільської обласної ради.

РОЗВІНЧУЄМО СУЧАСНІ ПСЕВДО-МІФИ

Міф перший: *"КУН – лише одна з багатьох патріотичних, націоналістичних партій, які беруть участь у виборчій кампанії".*

Ця спроба маніпулювання суспільною думкою небезпечна з огляду на надзвичайно важливий аспект – вона спрямована на вихолощення розуміння тяглости боротьби за Українську державу, правонаступности націоналістичного руху. Сьогодні естафета політично-визвольної концепції ОУН в надійних руках членства і прихильників Конгресу Українських Націоналістів. Більше того, на позачергові вибори до Тернопільської обласної ради лише КУН іде у фактичному блоці з більш як 30-ма націоналістичними громадськими організаціями, які об'єднались у Координаційну раду "Українська справа". Серед них такі авторитетні структури, як Центр національного відродження ім.С.Бандери, Ліга українських жінок Тернопільщини, "Тризуб" ім.С.Бандери, Молодіжний Націоналістичний Конгрес та інші.

Саме КУН і "Українська справа" на даний час є єдиними партійно-політичними спадкоємцями організованого націоналістичного руху.

Сьогодні багато політичних партій сповідують націонал-демократичну ідеологію і працюють на добро української справи. Серед найяскравіших їх представників – Народний Рух України (який через внутрішньопартійні проблеми вирішив відмовитися від участи у позачергових виборах), УРП, ХДПУ, РХП та інші. Ці політичні партії розглядаються КУН як достойні партнери, в тому числі і під час виборчих перегонів.

Всеукраїнському об'єднанню "Свобода", яке у своїх програмових документах декларує підтримку націоналістичній ідеології, з боку і Конгресу, і "Української справи" постійно пропонується співпраця в різному форматі. Напередодні старту виборчої кампанії проводились переговори щодо можливого формування спільного блоку, але домовленостей не було досягнуто. ВО "Свобода" відмовилось творити блок на спільній ідеологічній платформі. КУН не погодився на механічну консолідацію у зв'язку з тим, що не отримав чітких відповідей на три основних питання: 1) чи відмовилась ВО "Свобода" від неонацистської суті Соціал-національної партії України?; 2) чи припинять члени ВО "Свобода" заперечувати християнство і проповідувати чужу українському націоналізмові РУНВіру?; 3) чи готова ВО "Свобода" чесно оприлюднити основні джерела фінансування партійної діяльности і виборчої кампанії?

Праворуч: голова ТОО КУН Володимир ЧИБРАС, ліворуч: заступник голови Тернопільської обласної ради Олег ВІТВІЦЬКИЙ

В силу даних причин стверджуємо – КУН був і залишатиметься єдиною націоналістичною партією на Тернопільщині.

Міф другий: *"КУН є сателітом БЮТ".*

КУН є самодостатньою політичною партією з чітко визначеною ідеологічною платформою і програмою, КУН не створювався ні як технологічний проект, ні як "партія під лідера чи вождика" і світоглядово відкидає доктрини лібералізму, соціал-демократії, не говорячи уже про "ліву" ідеологію. Українські націоналісти допускають можливість співпраці з іншими політичними партіями виключно за умови направлення такої співпраці на забезпечення українських національних інтересів.

Для прикладу, координація дій КУН і БЮТ у стінах Тернопільської обласної ради п'ятого скликання викликана виключно спільною зацікавленістю у ефективному вирішенні соціально-економічних, культурних проблем Тернопільщини, з одного боку, і самоусуненням від виконання депутатських функцій представників "Нашої України" і УНП, з іншого. Водночас, Конгрес Українських Націоналістів не пов'язаний жодними формальними чи навіть неформальними угодами ні з БЮТ, ні з "Нашою Україною", ні з іншими політичними силами з так званого "помаранчевого табору".

Більше того, на наше переконання, сформовані в українському суспільстві мегапартії і мегаблоки несуть виражену загрозу національному народовладдю, першочергово з тієї причини, що або не містять у собі ідеологічної бази, або використовують її зі спекулятивних міркувань.

Міф третій: *"Тільки за умови проведення позачергових виборів в Тернопільській облраді буде створена перша націоналістична фракція".*

Відверта брехня, яку масово тиражують псевдонаціоналісти.

Стверджуємо! Першою націоналістичною фракцією у найвищому представницькому органі краю стала фракція Конгресу Українських Націоналістів "Національний вибір" у Тернопільській обласній раді п'ятого скликання, яку було створено у квітні 2006 року. З часу створення фракції і до сьогоднішніх днів проти неї ведеться запекла боротьба колишніх комуністів, комсомольців і кучмістів. Вони ніяк не можуть змиритися з тим, що з ініціативи фракції КУН в області було проголошено Роки Романа Щухевича і Степана Бандери, проведено загальнообласні акції "Вогонь пам'яті", що "Національний вибір" ініціював і наполіг на розробці Програми відродження українського села, Програми національно-патріотичного виховання молоді і т.п.

Міф четвертий: *"КУН є партією пенсіонерів і вчорашнього дня".*

Конгрес Українських Націоналістів є однією з найстарших щодо часу створення політичних партій в Україні. На даний час КУН залишається однією з небагатьох ідеологічних партій, які діють в державі. Активно працює і Молодіжна референтура КУН, до роботи якої долучаються студенти, активісти молодіжних громадських організацій. На Тернопільщині чітко прослідковується тенденція до динамічного омолодження лав партії. Свідченням цього може слугувати і передвиборчий список Конгресу Українських Націоналістів на позачергових виборах до Тернопільської обласної ради. Середній вік кандидатів у депутати від партії – 35 років. А це означає, що молодь іде в КУН, а КУН підтримує молодих активних людей.

Майбутнє України – за молодою плеядою українських націоналістів!

На шляху до остаточних перемог української справи і української правди гуртуймо когорти націоналістів, даючи рішучу відповідь ворожим нападкам. Нація повинна пробудитись, не куплятись на дешеву брехню безхребетників. В силі і твердості духу – наша перемога!

В рік Бандери і ОУН голосуймо за КУН!

Провід
Тернопільської ОО КУН

ЄДНІСТЬ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

Від Конгресу Українських Націоналістів до учасників форуму звернувся заступник голови партії Микола Пшевлоцький. У своєму виступі він закликав учасників до конкретики дій у формуванні єдиної потужної сили націоналістичного спрямування, спроможної забезпечити присутність націоналістів у парламенті. М.Пшевлоцький наголосив на необхідності внесення змін до виборчого законодавства і запровадженні відкритих списків.

"Націоналістичні сили країни вже зробили перший крок до об'єднання – створили координаційну раду націоналістичних сил України", – підкреслив у своєму виступі М.Пшевлоцький.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Всеукраїнське об'єднання "Свобода" на форумі репрезентував заступник голови Львівської обласної організації, який зауважив, що націоналісти втратили від співпраці з лібералами, які лише використали націоналістів для досягнення меркантильних цілей.

Від ОУН (м) перед учасниками форуму виступив Богдан Червак. Юрій Антоняк зачитав привітання від голови ОУН (революційної) Андрія Гайдамахи.

До націоналістів з привітанням також звернулися Євген Лупаков (Спілка офіцерів України, Київ), Іван Сута ("Тризуб" ім. Ст.Бандери, Тернопіль), Андрій Бень (Молодіжний націоналістичний конгрес, Львів), Сьорж Висоцький (Білорусь).

Учасники форуму прийняли політичний Меморандум, заяву-привітання Президентові України з нагоди 55-річчя, звернення про впровадження на державному рівні Ордена Степана Бандери "Золотий Хрест заслуги перед українською нацією", резолюцію про проведення змін до виборчого законодавства, резолюцію щодо меморіалу в Гуті Пеняцькій на Бродівщині, резолюцію про скликання форуму націоналістичних сил у Києві.

Після закінчення офіційної частини форуму відбувся концерт, в якому взяли участь поет Богдан Стельмах, співали Богдан Лялька, Олександр Шевченко, Ігор Кобрин, гурт "Кров по долині", хоровий колектив "Повстанець", Львівський муніципальний хор "Гомін" (кер. Руслан Ляшенко). Особливого забарвлення концертній програмі надала своїм натхненним співом Софія Федина, яка разом з актором Театру Марії Заньковецької Юрієм Чековим майстерно провели захід.

Детально про роботу Форуму націоналістичних сил читайте в наступному числі "Нації і держави".

Прес-служба
ЛОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

З-ЗА ХУТОРА МИХАЙЛІВСЬКОГО

ОДКРОВЕННЯ МОСКОВСЬКОГО ХАМА:

"собачатся между собой, кроют друг друга..."

Посла Росії в Україні В.Черномирдіна можуть оголосити персоною нон грата. Про це йшлося під час зустрічі міністра закордонних справ України В. Огризка з В.Черномирдіним, повідомляє прес-служба МЗС. У повідомленні йдеться, що "Огризко висловив протест стосовно недружніх і вкрай недипломатичних оцінок, коментарів і висловлювань на адресу України та її керівництва" з боку посла РФ.

Євген БОРОЗНА

Було наголошено, що "такі дії Черномирдіна суперечать положенням Віденської конвенції про дипломатичні зносини, є грубим порушенням норм дипломатичної етики та міжнародного права та несумісні зі статусом керівника дипломатичного представництва в країні перебування".

Приводом для подібної заяви з боку керівництва МЗС стало інтерв'ю російського посла, надруковане в газеті "Комсомольская правда в Украине" 11 лютого. Загалом, інтерв'ю за рівнем запитань і відповідей більше нагадує кухонну балачку двох "собутильніков", а не розмову фахового журналіста з послом однієї з найвпливовіших країн у світі.

Ось один із фрагментів цього скандального інтерв'ю (просимо вибачення у читачів, але послуговуємося мовою оригіналу).

"– Вот у нас все еще некоторые говорят: куда Украина от нас денется? Денется! Еще как! Ты думаешь, эти украинцы, которые в России работают, они нас уважают? С большой любовью к нам? Посмотри, в каких условиях они здесь живут. Они унижены, они нас костерят. Им деваться некуда – вот и едут к нам от безысходности...

– Милиция их гоняет, деньги с них требуют. Что они потом расскажут о России?

– Да ну, о чем ты говоришь...

– Что с Крымом будет? Нас выпирают из Севастополя...

– Никто нас оттуда не выпирает.

– Сказали, чтоб уходили в 2017 году. И все. На маяках постоянно осада идет...

– Слушай, с этим украинским руководством договориться нельзя. Придут другие люди – посмотрим...".

Зрозуміло, що під терміном "украинское руководство" російський посол розуміє Віктора Ющенка. Саме на адресу Президента спрямована переважна більшість претензій і звинувачень у російській пресі. Іншу представницю "руководства" – нинішнього прем'єра – російські ЗМІ у гіршому випадку замовчують. У кращому – підхвалюють. Мовляв, з нею можна домовитися.

У розмові між дипломатом і журналістом на цю тему є цікавий пасаж, який, знову ж таки, свідчить про рівень культури і розмір "московської пихи" її носіїв.

"– У Тимошенко нет других увлечений, кроме как власть. Если она победит, это будет президент более лояльный к России? И у вас с ней близкие отношения, я знаю...

– Близкие – это как? Ты же испорченный человек...

– Ну вы как-то к ней по-отечески: "ты", "Юля". А она вас – на "вы".

– Я же старше.

– И вы ей рекомендовали прокуратуре нашей сдаться.

– Откуда ты все знаешь?

– Вот знаю... Это будет наш человек?

– Не знаю. Я наших там не вижу. Давай не выдумывай.

– Но можно надеяться, если она вдруг победит?

– Пожалуйста, надейся".

Як бачимо, у російського посла, дарма що він може бовкнути як з дуба впасти, таки вистачило дипломатичної кебети публічно не здати "нашего человека". Та й, вочевидь, у Москві, добре знаючи талант прем'єрки "продавати" союзників і спільників після того, як вони стають непотрібними, підозрюють, що у разі приходу до влади Тимошенко "кине" і їх – аби будувати "незалежну" бананову республіку у центрі Європи для своєї сім'ї і кількох наближених і продаючи Україну гуртом і вроздріб тому, хто дорожче заплатить.

Коментуючи внутрішньополітичну ситуацію в Україні і відносини між Президентом і Прем'єром, Черномирдін використав сленг, притаманний мешканцям "необ'ятних российскіх просторов": "Да, собачатся между собой, кроют друг друга...".

Для дипломатичного лексикону публічне використання подібних виразів – нонсенс. Для російського посла ж – це зазвичай.

Втім, вони цього не розуміють.

У цій історії не є дивним те, що сказав Черномирдін. Українцям добре відомий рівень особистісної культури багатьох представників теперішнього російського "бомонду", і не лише політичного. Що вже казати про марення Жириновського, Затуліна, Лужкова, Дугіна і їм подібних "кремлівських мрійників", які сплять і бачать, як вони миють свої брудні і смердючі чоботи в якомусь там океані або ж ставлять російські прикордонні стовпи на Одері чи Босфорі...

Показовою є реакція на одкровення московського хама в Україні.

З одного боку, бачимо чітку державницьку позицію українського МЗС на чолі з В.Огризком, підтриману Президентом Віктором Ющенком. З іншого – запопадливе виляння хвостом перед Кремлем з боку тих політиків в Україні, які надіються, що московський пан, кажучи словами великого Тараса, якщо не дулю, то хоч півдулі дасть, зате – під самую пику. Першою услужливо відгукнулася Анна Герман з Партії регіонів, засудивши позицію українського МЗС. Постійно, з антиукраїнських позицій коментуючи різні суспільні конфлікти в країні, ця політична "дама" за рівнем візуального несприйняття для багатьох українців давно побила всі рекорди, а тому й не дивно, що вона й тут вирішила хутко вставити своїх "п'ять копійок". Втім, дивуватися тут не варто, – як і тому, що А.Герман підтримав її колега по фракції С.Ківалов.

Однак цікавою є реакція з боку уряду і з табору БЮТ.

Від імені уряду подав голос перший віце-прем'єр-міністр України О.Турчинов, який звернувся до МЗС з проханням мотивувати свою заяву про можливість оголошення В.Черномирдіна персоною нон-грата в Україні.

Засудив заяву МЗС також і перший заступник лідера фракції БЮТ А.Кожем'якін.

Тобто, у цій ситуації позиція уряду і фракції БЮТ була сформульована достатньо чітко і безкомпромісно: на боці Кремля. Дивуватися, зрозуміло, не варто, адже подібне відбувається далеко не вперше. Маски скинуто, і українці нарешті бачать справжнє обличчя московської маріонетки з солодкавим голосом.

Тим часом сам Черномирдін у відповідь на численні заяви, викликані його інтерв'ю, демонструє товстошкіру незворушність. "Мене це не хвилює, я не в тому ранзі, щоб мене лякати", – самовпевнено заявив він, і тут же висловився відповідно до свого високого дипломатичного рангу і не менш високого рівня культури: "Налякали бабу туфлями з високим каблуком".

Ну що тут скажеш? "Баня, водка, гармонь і кірзовиє сапогі..."

БЛАЗНІ

ПРІВЄТ, КАЦАПИ І ЖИДИ!

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Відомо, що дивитися телевізор – це, в кращому разі, даремно витрачати час; у гіршому ж – засмічувати голову або труїти себе низькосортними помиями у вигляді мильних опер чи кіномордобоїв, брехливих політичних шоу чи примітивної російської попси. Відтак, уже давно цей винахід технічного розуму людства для мене – особистий ворог, і я намагаюся його всіляко ігнорувати. Проте сталося так, що дещо, почуте випадково з телеекрана, змусило мене таки відгукнутися, бо навіть для країни, міськими головами якої стають непевні особи з хронічним невиліковним діагнозом, навіть для цієї країни публічно кинуте з телеекрана "Прівєт, хахли!" виглядає вже навіть не як абсурд...

"Прівєт, хахли!" – саме так звернулися національно кастровані улюбленці "біомаси", учасники "95-го кварталу" до теле- і глядачів під час розважальної програми минулої неділі на телеканалі "Інтер".

"Прівєт, хахли!" – і це викликало дружний сміх у залі. "Хахли", певно, були щасливими від того, що їх так привселюдно обізвали. "Хахли" радісно аплодували у відповідь на таке почесне звертання...

І ось що подумалося під акомпанемент хохляцьких оплесків. Чи можна уявити, що десь, приміром, у Росії, на одному з провідних (та, зрештою, на будь-якому) телеканалів привселюдно б прозвучало: "Прівєт, кацапи!"? Або ж в Ізраїлі: "Прівєт, жиди!"?

Хтось уявляє собі таке? Я – нізащо.

Більше того. Чи можна уявити, що подібні "вітання" прозвучать на якомусь із українських телеканалів? І як би морщили носи деякі наші общедемократи і "шанувальники високої російської культури", а з ними і окремі "надзвичайно толерантні" і покладисті "націонал-демократи", якби якимось дивом це таки сталося? Який би ґвалт зчинився тоді: та як посміли?! Образа національної гідності! Провокування міжнаціональних відносин!..

Тим часом "Прівєт, хахли!" проковтнули всі, навіть не закашлявшись. Ніхто й уваги не звернув – ні самі хахли, яким цей мовний пасаж адресувався, ні кацапи, ні жиди, ні хохляцько-кацапсько-жидівська влада у цій країні без пам'яті, без честі і без майбутнього.

ГРИМАСИ ДОБИ

СОВКИ ВІТАЮТЬ ОДИН ОДНОГО

Іван ШМУТКІН

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко привітала українських чоловіків з "Днем захисника Вітчизни".

На думку прем'єра, на відміну від багатьох подекуди штучних і надуманих свят, "День захисника Вітчизни" – "абсолютно справжній", навіть незважаючи на історичні обставини його появи. "Бо яка різниця, що там було під Псковом та Нарвою ледь не сто років тому. Головне, що цей день і сьогодні ми розцінюємо як свято справжньої чоловічої дружби, братерства, взаємодопомоги, чести та гідности", – відзначила Ю.Тимошенко.

Ну що тут скажеш?

Здається, все й так давно зрозуміло. Облудна вигадка совєцької пропаганди досі живе у головах затурканих совків, незалежно від їхнього статусу. Манкуртизованим совкам байдуже, що насправді відбулося "ледь не сто років тому" на чужинецьких землях, і який стосунок до того має Українська держава. Манкуртизованим совкам байдуже, що армія, чиє "свято" вони відзначають, принесла на українську землю кров і зло. Для манкуртизованих совків українська земля, культура, традиції, мова, дух української землі – все це чуже, незнайоме, непотрібне. Вони досі живуть на околиці імперії, з головами, повернутими на північний схід, і моляться чужим бородатим богам.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ПІД КРЕМЛІВСЬКИМ ДАХОМ

Союз "червоної троянди" та "біло-червоного серця": негідні методи, спільні інтереси

Всесильний "сірий кардинал" часів Кучми Віктор Медведчук ось уже п'ятий рік перебуває в тіні. Фактично втративши колись впливову партійну структуру і не приставши до жодного з теперішніх політичних проектів, Віктор Володимирович проте не відійшов на маргінеси. Його прізвище час від часу згадується в інформаційних повідомленнях, причому іноді в доволі несподіваних ракурсах. Журналісти пов'язують його то з Януковичем, то з Тимошенко, то пишуть про його тісні зв'язки з вищим кремлівським керівництвом. Проте ніхто не може визначити, хто він насправді сьогодні, цей неперевершений майстер кулуарних інтриг, і чого від нього чекати. Подібний таємничий ореол довкола одного з "монстрів" вітчизняної політики спонукає до висновків про те, що час Медведчука ще не закінчився, і що він може повернутися у велику політику.

Євген БОРОЗНА

Після помаранчевих подій політична смерть групи Медведчука не викликала сумнівів ані у противників із нового владного режиму, ані у союзників по опозиції. СДПУ(о) на чолі з Медведчуком не вписалася в новітні політичні орбіти. Спроба реанімації групи у вигляді блоку "Не так!" не дала результатів. Як наслідок, впливові члени групи покинули тонуче судно. Частина опинилася в БЮТі, частина – у лавах його антагоністів – Партії регіонів. Відбувся відхід колишнього бізнесового куратора групи Григорія Суркіса до орбіти впливу Ігоря Коломойського. А близькі до "есдеків" Ігор Бакай та Микола Білокінь взагалі були змушені залишити українську територію.

Щодо самої партійної структури СДПУ(о), то, вочевидь, Віктор Володимирович втратив до неї інтерес, покинувши пост голови і зрозумівши, що потрібні принципово інші рішення.

Деякий час вважалося, що Віктор Медведчук перебуває на орбіті "Регіонів". Подейкували, що для цієї політичної сили він виконував роль таємного емісара в Кремлі, де він, будучи головою Адміністрації президента, завів тісні, подекуди родинні зв'язки. Як відомо, Медведчук є кумом теперішнього російського прем'єра Володимира Путіна, котрий хрестив доньку українського політика разом із дружиною чинного російського президента Світланою Медведевою.

Проте насправді було зрозуміло: шансів для того, щоб "здружитися" ближче, Віктор Володимирович з Віктором Федоровичем не мали. Донецькі, очевидно, побоюючись одіозного публічного реноме та лідерських амбіцій Медведчука, не наважилися включити його до прохідного списку на позачергових виборах до Верховної Ради. Не отримав Медведчук також анонсованої посади віце-прем'єра з правової політики в тодішньому уряді Януковича. Зі свого боку, колишній лідер СДПУ(о) особливо і не претендував, принаймні публічно, на провідні ролі в Партії регіонів. Натомість, як відомо, один із чільних у минулому есдеків – Нестор Шуфрич, попри свою іноді надмірну епатажність, таки прижився в середовищі регіоналів.

Очевидно, що відсутність перспективи у Партії регіонів змусила Віктора Медведчука шукати інші варіанти. Спершу, наприкінці 2007 року, в пресі широко почала мусуватися тема об'єднання лівоцентристських сил у "могутню політичну силу". Відповідне рішення було навіть прийнято на засіданні політбюро СДПУ(о). Однак потенційні партнери – насамперед Соцпартія Мороза – швидко остудили об'єднавчий запал есдеків. Не підтримали ідеї об'єднання також з боку Народної партії Литвина, яку есдеки також намагалися долучити до "гурту".

Фото на довгу пам'ять після передвиборних дебатів 2002 року у студії української служби радіо "Свобода"

Тим часом у пресі почали з'являтися повідомлення, в які поперву було важко повірити – про зближення між, здавалося б, непримиренними антагоністами – Медведчуком і Тимошенко. Одним із перших про це публічно заявив багато знаючий лідер СПУ Мороз. Навесні минулого року, в одному із своїх інтерв'ю, він зокрема багатозначно зазначив: "Я не знаю, наскільки безпідставно пов'язують Медведчука з Юлією Тимошенко, (пауза) хоча більше знаю, ніж не знаю". І далі: "Я чую інформацію про те, що Медведчук співпрацює з Тимошенко. Ну, хай співпрацює, це – їхня справа. У співпраці Медведчука і Тимошенко жодної загрози для країни нема".

Ще один "мастодонт" української політики, один із колишніх лідерів СДПУ(о) Л.Кравчук трохи згодом визнав, що минулорічні (наприкінці 2007 року) газові переговори Прем'єра Ю.Тимошенко з російською стороною проходили не без допомоги Медведчука. Більше того, Кравчук спрогнозував, що на наступних президентських виборах соціал-демократи підтримають лідерку БЮТ.

При цьому треба зауважити, що деякі з помітних представників СДПУ(о) перейшли в табір Тимошенко, де відіграють (Губський, Портнов, Абдулін) далеко не останні ролі.

І вже "хрестоматійною" стала тирада Тимошенко на підтримку Медведчука, яка прозвучала 27 березня минулого року в ефірі телеканалу "1+1". "Якщо Віктор Медведчук поїде і підпише геніальну угоду по газу, то я, незважаючи на те, що ми з ним не просто ворогами розійшлися, це не просто опоненти... Я не хочу продовжувати цей логічний ряд... Але якщо він зробить висококласну газову угоду – я йому скажу спасибі, оскільки це треба Україні", – патетично заявила колишня героїня Майдану.

Ще одне поле, на якому інтереси Тимошенко і Медведчука, принаймні, якщо судити за численними повідомленнями преси, могли перетнутися – конституційне. Зокрема, восени минулого року, під час зустрічі з представниками Атлантичної Ради в Нью-Йорку, президент В.Ющенко заявив про те, що ініційований Тимошенко процес змін і доповнень до Конституції готується за участі Медведчука. "Тимошенко і Медведчук – це перші партнери в українській політиці сьогодні. Це перші партнери, це перша кореспондентська пара. І не зараз, і не місяць, і не два", – заявив В.Ющенко.

Варто також нагадати, що в листопаді 2008 року Верховний суд України на чолі зі ставлеником БЮТу В.Онопенком поновив Віктора Медведчука членом Вищої ради юстиції, що фактично означає часткове повернення Віктора Володимировича до влади.

Ймовірний союз "червоної троянди" та "біло-червоного серця" набрав найбільш скандальних форм протягом нинішньої "газової війни". Роль Віктора Медведчука та його союзника в Москві Ігоря Бакая не зовсім зрозуміла. Як відомо, Юрій Бойко звинуватив їх у зриві переговорів та в намаганні проштовхнути на них від імені Юлії Тимошенко посередницьку структуру для реекспорту газу в Європу. Натомість Ігор Бакай відповів аналогічними звинуваченнями у зриві переговорів через гру на підвищення ціни, а Медведчук через судовий позов до Юрія Бойка взагалі зробив вигляд, що не має до ситуації переговорів жодного відношення.

Москва ж, на фоні "гризні" українських "таборів", зробила безпрограшні ходи, нав'язавши ціну та умови, які і не снилися обом групам переговірників.

Тим часом група Віктора Медведчука продовжує торувати звивистий шлях до вершин влади. Зупинити групу може лише така прикра подія, як програш Юлії Тимошенко на президентських перегонах, ймовірність якого зростає в міру ускладнення соціально-економічного становища в країні.

(УНІАН)

КУН У ДІЇ

Про акцію "Антиокупант", спрямовану на донесення якісного українського інтелектуального і культурного продукту до нашої молоді, спеціально для "Нації і держави" розповідає референт з питань пропаганди Конгресу Українських Націоналістів Руслан ЄГОРОВ.

ПРИЙОМИ ПРОТИ ЛОМА

або Алгоритм національного самоопанування

– У чім суть і мета "Антиокупанта"?

– Виступаючи у школах перед дітьми, ми звертаємо їхню увагу на те, що вони не знають сучасної української музики, літератури, тож ми даруємо школярам українські книги та диски із записами українських пісень. До того ж, порушуємо питання здорового способу життя, моралі, цілеспрямованости та інші суспільні проблеми, які так чи інакше мають стосунок до перспектив молоді. Так і кажемо: у вас, молодих, нині є цілком конкретний вибір – або бути емігрантами і жити поза межами нашої країни, або господарями на своїй землі. Бо те майбутнє, до якого опосередковано їх готують, не може бути прийнятним для будь-якої нормальної людини. Через ЗМІ ведеться масована пропаганда нездорового способу життя, низького інтелектуального, псевдомистецького продукту, що призводить до деградації молоді. Ці дії спрямовані і сплановані. Тому ми намагаємося протидіяти негативному впливу нашого інформаційного простору на молодь.

Ми зараз перебуваємо у фазі інформаційно-духовного протистояння. Якщо раніше війни велися за допомогою зброї, то нині технології дійшли такого рівня, що через ЗМІ й навіювання досягають нищівніших результатів. Україна знаходиться між двома імперськими проектами – євразійським і світовим. Наші біди почасти пов'язані саме з тим, що проти нас ведуть інформаційну війну на знищення. Не секрет, що скорочення населення України можна порівняти з втратою країни, яка веде бойові дії. Ми втрачаємо людність через низьку народжуваність, високу смертність, а також величезну кількість абортів...

– Де вдалося побувати та як сприймають ваші дії?

– Наприклад, у квітні 2007 року акція з успіхом відбулася у Косівському районі на Івано-Франківщині: об'їхали 18 шкіл і провели три прес-конференції. У листопаді 2008 року ми охопили Чортківський район, де виступали перед молоддю у 22 школах. Почали роботу із Західної України саме через те, що маємо там сприяння з боку місцевої влади. На жаль, уже в Центрі України ми працювали за домовленостями з конкретними директорами шкіл. А на Сході – це можуть бути лише домовленості з окремими вчителями, які на свій страх і ризик довіряють нам провести акцію на своєму уроці. Нещодавно "Антиокупант" побував у Білоцерківській українській гімназії.

А, приміром, на Житомирщині "Антиокупант" переріс у концертну форму. Там хлопці з КУН під проводом секретаря обласної організації – Миколи Шишкіна взялися проводити українські концерти для молоді міста. Оскільки для цього необхідне дороге обладнання, то доводиться шукати спонсорів. Фактично акція набула ще й просвітницького характеру.

Паралельно в центральних регіонах України задіюємо акцію "Слухай, читай, твори українське", що має суто просвітницький характер. Тобто ми не рекламуємо жодну політичну силу, а просто доносимо до молоді правду про життя. Так і кажемо: "Вас садять на пиво", "Вас підводять до того, щоб ви себе самознищили". Окрім того, прослуховуємо українські пісні та даруємо диски.

– Якби таку програму піднести до державного рівня та провести у всіх без винятку областях і школах, оце був би справжній результат…

– Безперечно, мусить існувати програма національно-патріотичного виховання молоді на рівні Міністерства освіти. Це дуже велика прогалина. Ми своєю акцією "Антиокупант" намагаємося замінити державу, яка фактично самоусунулася від виховання своїх громадян, віддавши нашу українську молодь на поталу чужоземним ЗМІ. Практично неукраїнські засоби масової інформації виховують яничарів на нашій же рідній землі.

– Хоч і мало, але українські газети, журнали, телепрограми таки є. Тож необхідно відстоювати збільшення частки українського, україномовного друкованого і телепродукту в нашому інформпросторі.

– Важливо, щоб україномовні ЗМІ відстоювали не розмито-ліберальні, а національні цінності. Бо формування молодої людини пов'язане не тільки з мовою. Ми піднімаємо також питання здорового способу життя, бо дуже загрозливих масштабів набули наркоманія та алкоголізм серед молоді. І не важить, якою мовою рекламується пиво чи слабкоалкогольні напої. Це те, що вбиває молодь, тому цю пропаганду слід припинити. Натомість всіляко пропагувати здоровий спосіб життя та родинні цінности. Що ми і робимо. Адже широко розповсюджувана реклама повного безладдя в інтимних стосунках призводить до того, що, входячи у доросле життя, для більшости молодих людей є проблемним, а для декого й неможливим створення нормальної здорової сім'ї. Розпуста веде до того, що людина зсередини вигоряє і надалі не здатна до кращих людських почуттів. А це – прямий удар по демографії в Україні. Додаймо сюди відсутність житлового будівництва для молоді – це теж питання державної ваги, яким насправді ніхто не переймається. Тож, беручи до уваги всі проблеми, з якими стикається сьогоднішня молодь, я особисто стверджую і наполягаю: з Україною "працюють" систематично і планово, аби через ЗМІ прищепити згубні настанови.

– Важко не погодитися. Радує, коли бачиш, що молодь подекуди чинить усупереч, створюючи сім'ї та народжуючи здорових дітей на рідній землі…

– Ще б пак! Діє інстинкт самозбереження. Звісно, якщо людина дозріла до власної позиції, то ніяка реклама і навіювання не змусять її пиячити, вести аморальний спосіб життя чи бути манкуртом. Та, на жаль, великий відсоток молодих людей піддаються пропаганді. Існує, звісно, і здорова патріотична молодіжна субкультура. І якщо ми не хочемо втратити націю, треба розширювати спектр здорових свідомих молодих людей.

– Вочевидь, важливо не тільки окреслити небезпеки, а й запропонувати шляхи опору…

– Так. Ми навіть вивели "Алгоритм національного самоопанування", що складається з трьох сходинок: пануй над собою, єднайся з подібними та пануй над країною. Про це докладно розповідаємо школярам у рамках акції "Антиокупант".

– В яких регіонах нашої держави найближчим часом побуває "Антиокупант"?

– Хочемо насамперед охопити Київщину. Про інші регіони наперед не говоритиму, аби не зурочити.

– Дякую за розмову.

Розмову вела
Марта РИМАР

ШАНУЙМОСЯ!

ЧУЖІ "ПРАЗНИКИ" І НАШІ СВЯТА

Промайнули осінньо-зимові свята, а на порозі весняно-літні. Аж рябить в очах! І поміж цих свят якось загубились свята Вітчизни.

Любов к Отчизні де героїть,
Там сила вража не устоїть,
Там грудь сильніша од гармат...

(І. Котляревський)

Ми продовжуємо празнувати (не святкувати; вловлюєте різницю? – празний – бездіяльний, пустий, марний; свято – світлий, розумний, осмислений) нав'язані нам дати як державні свята: 23 лютого – "день захисника вітчизни"?! Якої? Тієї, що благополучно спочила у Бозі? 8 березня, 1–2 травня.

То що ж означають ці свята, нав'язані нам совітською владою і чужою нам ідеологією?

Отже, "свято" 1-го травня. Що там було з чикагзькими робітниками 1886 року, сам Бог знає, але відомо, що саме 1 травня 1776 року було створено масонський орден іллюмінатів Вейсгаупта. До речі, Робесп'єр, В. Консідеран, Ф. Енгельс, К. Маркс, В. Ленін були послідовниками цього ордену.

Тут доречно пригадати слова І. Франка: "Більша часть думок "Комуністичного Маніфесту (1848 р.) Маркса і Енгельса запозичена без надання джерела..., навіть перепсована та баламутно передана з іншого маніфесту, написаного 1843 р. ученим фур'єристом Віктором Консідераном і, що програма Маркса і Енгельса, в якій, незважаючи на її мниму свободолюбність, у основі лежить ідея деспотизму та поневолення не тільки тіл, але ще більше душ і думок людських" (І.Франко "Мозаїка")

8 березня – Міжнародний жіночий день (святкується тільки в Україні, Росії та Білорусі).

Цей день термінологічно пов'язаний з 23 лютого. Клара Цеткін знала, що пропонувати Леніну і Крупській в сенсі восхваляння жінки-революціонерки і емансипації – визволення жінки (від чого? – від прямих природних обов'язків: бути берегинею сімейного вогнища?). Два тижні (від 23 лютого до 8 березня) відзначаються в юдаїзмі як празник Пурим і день Естер (Есфір). Читайте "Книгу Есфір" в Біблії-Торі. Слабкий в політичному відношенні перський цар Артаксеркс IV був обплутаний інтригами юдея Мардохея, який запропонував йому в коханки свою племінницю Естер. А цар дав можливість Мардохею знищити персидську еліту.

Тепер щодо "дня захисника Вітчизни". 23 лютого – совітський день Червоної (радянської) армії і ВМФ.

23 лютого 1918 року, після розгрому німцями петроградської революційної гвардії (відвертих головорізів-покидьків, яких Лєнін посилав в Україну на чолі з Муравйовим), більшовицький вождь зрозумів, що без підтримки народу йому і владі прийде кінець. Він змушений був підписати мир з німцями (капітуляційний) і видати декрет про створення регулярної армії.

Ось таке ганебне народження сучасного "дня захисника вітчизни".

Насправді ж у нас є День Захисника Вітчизни.

Це 29 січня. Саме цього дня 1918 року молоді хлопці протистояли відбірній матросні головорізів-бандитів з Росії. Герої-крутівці, незважаючи на те, що регулярні війська УНР відступили, продовжували чинити опір муравйовцям, посланими Лєніним на приборкання України.

Цій чумі протистояли молоді хлопці! І хай не з'явиться думка, що цих хлопців передушили, як ягнят. Ні! Не всі вишколені вояки здатні, гинучи, співати, славлячи свою землю, свій народ, свою націю! А герої Крутів співали, вмираючи, "Ще не вмерла Україна"!

Оце і є День Захисника Вітчизни! Оце і є День Справжніх Чоловіків!

А що стосується інших державних свят, то, на мою думку, їх повинно бути небагато, і майже всі вони зміщуються на зимовий астрономічний цикл, як це було в традиціях українського народу – святкувати (празнувати) при завершенні сільськогосподарських робіт.

ПЕРШЕ СВЯТО – День Незалежности – 1 грудня. Цього дня весь український народ підтвердив своє прагнення бути господарем у своїй країні. А 24 серпня – це день, коли компартійна більшість Верховної Ради "239", зважаючи на непередбачуваність свого вожака М.Горбачова і ГКЧП, з переляку проголосувала за незалежність.

ДРУГЕ СВЯТО – Соборність України – 22 січня. Українці виконали звернення свого апостола Тараса: "Обніміться ж, брати мої, Молю вас, благаю!". В цьому наша сила!

ТРЕТЄ СВЯТО – День захисника Вітчизни – 29 січня. Одночасово і день армії.

ЧЕТВЕРТЕ СВЯТО – День Матері – 12 травня.

П'ЯТЕ СВЯТО – День Конституції – 28 червня.

Щодо релігійних свят, то їх святкували наші діди-прадіди, і ми теж повинні продовжувати ці традиції, тому що вони духовно цементують нашу націю.

Дід Михайло з м. Самарі,
що на р. Самарі, Січеславщина

На жаль, ще дуже багато з діяльности УПА, головних її героїчних сторінок не висвітлено.
Живих учасників цих подій стає щороку менше. Їх і залишилося дуже мало після кривавих, жорстоких подій. Цвіт нації, який повстав проти гнобителів, було фізично знищено страшною диявольсько-чекістською силою, яка розчавила і обезголовила нашу націю, підрізала її корінь.

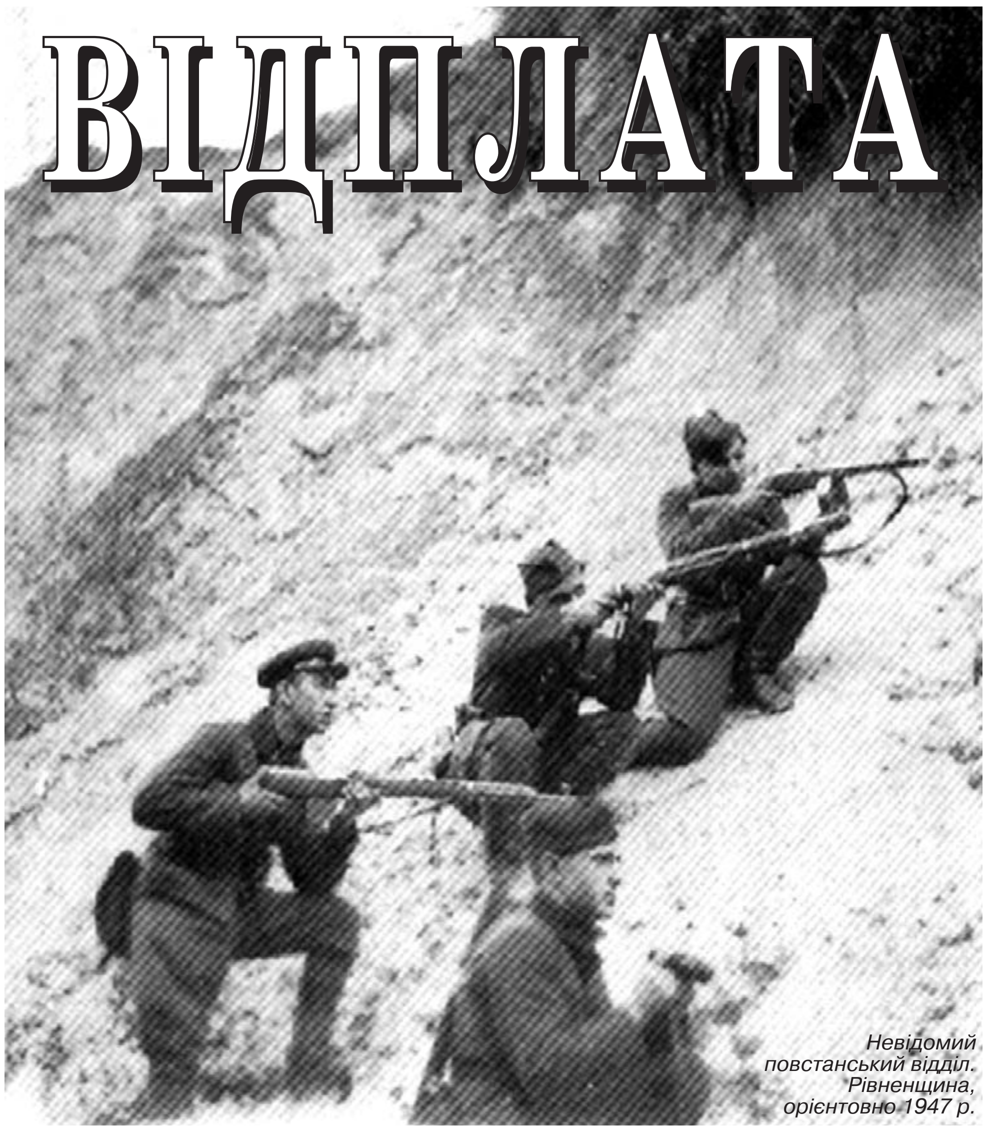
Але все ж дух народу не вбили, і він вибухнув з небувалою вулканічною силою, коли настала нагода. Це – "ланцюг єднання", проголошення держави і Майдан!

Про один з героїчних переможних боїв на Старосамбірщині розповідає учасник цього бою Богдан Рейнг.

Микола ПЕТРУНЮК

З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

ВІДПЛАТА

Невідомий повстанський відділ. Рівненщина, орієнтовно 1947 р.

...Був теплий травень 1945 р. Закінчилася найкривавіша бойня в історії людства між двома імперіалістичними хижаками. Совєтська армія за підтримки союзників – Америки, Англії захопила Берлін. Німеччина лежала в руїнах. Впав гітлерівський диктаторський режим.

Для України боротьба за свободу і незалежність не припинилася. Сталінські опричники – війська НКВД і НКДБ чинили розбій, грабунки, арешти, розстріли, шибениці, вивозили в Сибір. Запанував страшний терор.

Відділи УПА після важкої зими готувалися до відплатних акцій окупантам. Нові можновладці з острахом сиділи в кабінетах у містах і райцентрах під прикриттям численних гарнізонів.

Іноді під охороною червонопогонників виїздили на села, щоб розповісти про "щасливе життя в країні рад під сонцем сталінської конституції", але головна їхня мета була – грабунок.

Це контроль над здачею селянами збіжжя, м'яса, молока, яєць, а також здирання позики. Кожна селянська родина мусила виплатити, тобто віддати задарма державі, 200–1000, а то й більше рублів, в залежності від кількости землі, якою володів селянин.

...І ось 14 травня 1945 р., через п'ять днів після закінчення війни з Німеччиною, на такий грабіж із Старого Самбора у Стрільбич виїхала валка озброєних посіпак.

Розвідка донесла, що вони не зупинилися у с.Стрільбичах, а поїхали до с. Білич. Була неділя. Гарний погідний день. У Біличах люди вийшли з церкви і побачили, що вони оточені озброєними загоном. По команді одного з погонників кожен, хто був у церкви, в супроводі здирника йшов додому і сплачував позику державі. З родини здирали останній гріш "на відбудову народного господарства". Фактично гроші йшли на утримання державного репресивного апарату. Голодна банда забирала все їстівне – хліб, масло, яйця, сало.

Перший секретар райкому комуністичної партії Нудьга побачив, що зібрано мало грошей, і наказав голові сільської ради дати йому ще одну фіру для поїздки у с.Волошиново. Голова відповів, що підводи не дасть, тому що жаліє своїх людей.

Голова сказав ще, що і їм не радить їхати, бо знав, але не говорив, що у Волошинові квартирує сотня "Біла".

І от валка з награбованим уже верталася до Ст. Самбора.

За цей час прийшов наказ упівцям із сіл Волошиново, Біличі і Стрільбичі зібратися нижче с. Біличі біля гори Свенгір.

Перший рій із с. Волошиново, – командир "Крим", родом із Тернопільщини, кулеметник із Стрільбич, другий нумер "Чайка" Богдан Рейнг.

Другий рій із с.Біличі. Ройовий "Сашко" – відважний і мудрий командир. В УПА перейшов з української поліції.

Третій рій – кулеметник Задільський Іван.

Четвертий рій – інтендантський. Ройовий Степан Фурдичко із с.Стрільбичі – відважний бойовик. Всього близько 50 вояків. Районні провідники – Гаврилик Іван – "Лемко" та його брат політвиховник – Гаврилин Петро – "Верховинець" повідомили, що гурт більшовиків поїхав на грабунок в с.Біличі, і ми маємо їх "зустріти".

Ми знали вигідні позиції у лозах від річки Яблінки.

Тим часом сотня "Біла" (сотенний Демкович Ярослав походив із Старого Самбора) засіла в лісі на горі Свенгір. У сотні перебувала дуже приязна і весела медична сестра "Леся". Часто своїм щебетом піднімала настрій повстанцям, особливо тим, хто був поранений, психологічно пригноблений через втрату близьких друзів, вивезених на Сибір родин. "Леся" – це Чимон Євгенія. Народилася в с.Лужок Долішній, вчилася у вчительській семінарії. Входила до почоту сотенного разом з чотовими. Була окрасою сотні, додавала відваги воякам.

З тривогою і нетерпінням ми очікували "зустрічі". І ось почулося – їдуть. Пальці стисли зброю. І знову команда – не стріляти, підпустити дуже близько і тільки прицільний вогонь!

Підпустивши валку на 80–100 метрів, сотня "Біла" відкрила вогонь. Почулися крики, зойки, нерозбірлива московська лайка. Втекти грабіжникам не було куди, всюди їх досягала повстанська куля. Вороги на дорозі під лісом були як на долоні, за дорогою до лозів – чисте поле. Бій тривав недовго. Ми вискочили на дорогу, забрали всю зброю і запаси амуніції та харчі, що були на возах, і відійшли. В бою було знищено 29 енкаведистів, здобуто 4 кулемети, 12 пістолетів, 10 автоматів ППШ, багато гранат і амуніції.

У нас втрат не було. Як стало відомо пізніше, голова райвиконкому Шейко прикинувся у рові вбитим і таким чином уцілів.

Цей бій – це наша відплата ординцям за вбитого окружного провідника "Чорного", за кров, за руїну, за муки людей, за грабіж, вбивства, які вони чинили на нашій землі.

Після бою вояки УПА відходили на свої місця постою з піднесеним настроєм, з впевненістю в перемогу добра над злом, із повстанською піснею...

ПОЗИЦІЯ

В СВОЇЙ ХАТІ – СВОЯ ПРАВДА

З повним правом Ліста можна вважати "економічним націоналістом" з тією лишень поправкою, що поняття нації для нього включало сукупність всіх господарчих об'єктів даної країни.

Він вивів закономірність, згідно з якою економічний націоналізм є неминучим і оптимальним для країни, яка відстала у своєму економічному розвитку і намагається наздогнати передові країни.

Ліст вперше публічно оприлюднив думку про те, що лібералізм у торгівлі (тобто свобода торгівлі) вигідний далеко не всім країнам, а лишень тим, які перебувають на високому рівні економічного розвитку.

Свобода торгівлі консервує існуюче становище – індустріальне лідерство одних країн і відсталість інших. Для відсталих країн є неприйнятними теоретичні схеми лідерів світової економіки.

Свобода торгівлі, мінімум державного втручання, монетарне регулювання – все це є добрим для провідних країн світу. Для решти подібний спосіб ведення економічного господарства – запорука консервації існуючого становища.

Для слабких економічно країн, за Лістом, необхідна система спеціальних заходів, одним із яких неминуче є протекціонізм з боку держави. Саме завдяки протекціонізму здійснили свої індустріальні ривки Німеччина наприкінці XIX – на початку XX століття, Росія в 1893–1913 роках, Японія та деякі інші країни.

Між іншим, програма національної економічної політики, накреслена в загальних рисах саме Лістом для США, дозволила цій країні через півстоліття стати промисловим лідером у світі.

Ставлення до Ліста у країнах, які істотно відстають від світових лідерів (як Україна), є своєрідним лакмусовим папірцем, за яким можна безпомилково визначити, які інтереси реально відстоює той чи інший економіст, політик, публіцист.

Якщо національні – він підтримує теорію Ліста. Якщо космополітичні чи чужі – він обов'язково буде критикувати Ліста.

Послідовниками Ліста в тодішній Росії були такі відомі постаті, як Менделєєв і граф Вітте. Зміст "національної політекономії", керуючись теорією Ліста, сформулював Менделєєв.

Ось її складові:

1) національна держава повинна проводити свою національну промислово-торгову політику;

2) державне невтручання і вільна торгівля не є загальний закон, для людства обов'язковий і корисний, а неодмінно приведе до економічної гегемонії тих народів, у яких промисловість встигла розвинутися раніше вказаного принципу, над народами, котрі прийняли принцип невтручання держави раніше, ніж у них розвинулася власна промисловість, яка може конкурувати з іноземною;

3) національна промисловість не тільки задовольняє попит і розвиває торгівлю, але дає національним виробникам прожиток, а народу той вид багатства, який необхідний для розвитку освіти і народної самосвідомости;

4) принцип повного державного невтручання так само легко, як і протекціонізм, веде до різкої протилежності робітників і капіталістів і до накопичення величезних багатств лише в руках небагатьох олігархів за рахунок зубожіння трудящих.

Яку економічну політику здійснює українська влада?

Ця політика є космополітичною, і провадили її всі уряди без винятку, включаючи нинішній. Подібна політика для України є згубною і безперспективною.

Є очевидним, що лише ідеологія націоналізму – як економічного, так і політичного – дозволить нам навести лад у власній хаті.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВСТАВАЙМО НА ПОВЕН ЗРІСТ!

Мені дуже подобається вірш Віктора Сенченка, де є такі слова:

..Який красивий ти на повен зріст,
Мій здолений, принижений народе!

А піднятися на повен зріст нам завжди заважала потужна "п'ята колона" Москви, яка діє як в Україні, так і поза нею, як видимо, так і невидимо. На жаль, ми не завжди вміємо вчасно розгадати підступні ходи "п'ятиколонників". Звідси і всі ті втрати, яких зазнали борці за Україну.

Мені вже 81 рік. За фахом я – геолог, тож добре пам'ятаю оту манкуртівську пісеньку: "Мой адрес – Советский Союз". Ні, моя адреса – Україна! Була, є й буде! Це адреса моїх дітей, онуків, правнуків. Вболіваючи за них, я вболіваю за Україну і вірю, що вона розтрощить нарешті усі "п'яті колони" і таки встане на повен зріст! Хай Господь благословляє, врозумляє і наставляє нас усіх на добрі справи в ім'я рідного краю!

Марія АКСЬОМ,
м. Київ

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

НЕ БРАТИ, А ДАЛЕКІ РОДИЧІ

ЧОМУ МОВА "МОСКОВИТІВ" НЕ Є "СТАРШОЮ" І ЧОМУ ВОНИ СЕБЕ НАЗИВАЮТЬ "РУСКІМІ"?

Володимир КЛИМ

Продовження. Початок у №№ 274, 275.

Після посилення та домінування Московського улусу (колишнього Володимиро-Суздальського князівства, пізніше Московського князівства) в часи царювання Івана І (Івана Калити) над навколишніми угро-фінськими та тюркськими народами, за підтримки Золотої Орди, яка дозволила Москві збирати данину (ясак), русини-українці, вся Європа стали називати місцеве населення "московитами", а їхнє державне утворення "Московією".

І тільки на межі XVII-XVIII століть московський цар Петро І "запозичив" найменування колишньої метрополії (Київської Русі) на всю свою державу (тому є недоречними і такими, що не відповідають історичній істині, записи в різних "совітських" енциклопедіях, що "Югра... в XII-XV веках колония Новгорода. Во второй половине XV века постепенно включена в Российское государство". "СЭС, Из-во "Советская энциклопедия, Москва, 1982"... Подібними "історичними фактами", а насправді московськими недолугими міфами, всіяні різні колишні та нинішні "енциклопедії", які "Московію"XIV-XVII століть називають "Русским государством")... Зазначимо, що це відбулося лише після того, як значна частина Білої Русі та Руси-України обманом та силою зброї опинилася під владою Москви, що довго не визнавалося іншими державами Європи, котрі назви "Русь", "Рутенія", "Расинія" ототожнювали з теренами, які й нині є українськими та білоруськими.

Отже, московити від нас запозичили не лише назву держави "Росія", а й самоназву для її "різношерстного" люду – "русски-е" (від двох українських слів "руські" та "є"... Асимільовані угро-фіни говорили про себе: ми "руські-є" люди...), визнаючи не своє походження від слов'ян Київської Русі (як це намагаються накинути нам та всьому світові з XVII століття московити, розповідаючи казки про "слов'янські народи-брати", які походять з одного кореня), а визнаючи свою залежність від Київської Русі (її зверхність та панування на їхніх землях).

До речі, мені невідомі інші слов'янські народи, які себе не іменують "іменником' ("существительным") – різними мовами будь-який представник національного етносу каже про себе: "я поляк", "я українець", а не, "я польський"... Лише одні московити (нинішні "рускіе") називають себе прикметником ("прилагательным"), бо впродовж багатьох століть ті люди були "холопами", залежними від князів Київської Русі.

Цю кричущу невідповідність світовій практиці (для означення національности чи належности до певної держави) пробували "виправити" колишні президенти Росії Борис Єльцин та Володимир Путін (вепс – за національністю та зовнішністю, родом з околиць Твері), які називають всіх громадян (вепсів, чукчів калмиків, чеченців, башкирів, бурятів, мордву, комі, руських ...) Російської Федерації "росіяне" – іменем существительным... До речі, я свідомо не пишу Боріс та Владімір, бо "рускіе" практично ніколи не подають українські власні імена українською мовою, а навіть змінюють, пристосовують українську вимову наших прізвищ ("Кошовий" стає "Кошевой", "Бідний" – "Бєдний", "Швидкий" – "Швидкой", "Клим"-"Клім", "Юрчишин" – "Юрчішін"...) до російської, чого не дозволяють собі робити ніхто з народів світу щодо інших народів...

Московський відповідник українському "є" – "е-с-ть" також запозичений від нас ("є з тобою", в якому "з" замінено на "с" і така заміна, таке чергування цих приймеників притаманна не лише нашій мові й нині, але така заміна "з" на "с" виразно помітна при використанні слів, запозичених і від болгарів, бо так вчинили багато років тому зі своїм "суржиком" московити, пращури нинішніх "рускіх"...).

Навіть дуже побіжний аналіз нинішньої російської (московської) мови підштовхне будь-якого не надто настирного дослідника до такого висновку: найвіддаленіший від епіцентру слов'янства, наймолодший у слов'янській мовній групі "рускій язик (який хочуть видати за "ісконно рускій", "древнерускій") має у своєму складі дуже мало власних питомих слів та понять... в основі "велікого і могучєго язика" нашарування чотирьох різновеликих блоків запозичень московитів (конгломерату слов'ян, угро-фінів та тюрків) – із слов'янських мов – українців (русів) та болгар; угро-фінів; татар; західноєвропейців (англійців, французів, голландців, німців) – із виразними відчутними слідами угро-фінських впливів при побудові слів (нелогічні складні слова; подвоєні голосні; специфічні регіональні вимови – "акання" чи "окання"; подвоєні приголосні (таких подвоєнь немає ні в українських, ні в болгарських відповідниках слів); заміни "з" на "с", однакові закінчення "существительных" незалежно від роду, породи, живі чи неживі, як наслідки відсутності роду в угро-фінських мовах; характерна, відмінна від української побудова слів у реченні для означення майбутнього часу, як наслідок відсутності майбутнього часу в місцевих угро-фінських мовах тощо)...

Не витримує жодної критики значна частина "писанини" у різних "рускіх" (совітських) енциклопедіях щодо "Русского государства" у XIV-XVII століттях (тоді була лише Московія) та єдиного "древнерусского языка" до XIV-XV століть. Процитуємо лише деякі "несуразицы" (нісенітниці) з уже згадуваного московського "ЛингвинЬстического энциклопедического словаря", Москва, изд. "Сов. Энц-ия", 1990 г.":

"Древнерусский язык (далі подаємо в перекладі) – мова східних слов'ян, яка сформувалася в Древнєруській державі в VII-VIII століттях (тоді на освоєних людьми територіях теперішньої Московщини жили лише угро-фінські народи, а в нетрях – ведмеді та інші дикі звірі) і існувала до XIV-XV століть, коли розпалася на три окремі східнослов'янські мови (російську, українську та білоруську). Древня руська мова мала діалектичні особливості, які мали місце на північно-західній, на південній та південно-східній територіях... проте діалектичні особливості не порушували єдності древнєруської мови, про що свідчать пам'ятки писемності XII-XIII століть створені на різних теренах древнєруської держави. Древнєруські пам'ятки написані "кирилицею", глаголичних (від "глаголиця") текстів на древнєруській мові не збереглося" (бо за наказом імператриці Катерини Другої були знищені старі оригінальні рукописні літописи, а взамін "переписані" "літописні списки" у московському трактуванні древнєруської історії).

Для московитів використання у Київській Русі в XII-XIII століттях для письма запозиченої від болгар староболгарської (церковно-слов'янської) кирилиці є єдиним та достатнім доказом існування єдиної древнєрускої мови... Мабуть, за такою ж логікою, факт використання тієї ж "кирилиці" на державному рівні, у діловодстві, у церковних книжках, в богослужінні, у Литві в XIV-XV століттях та у Молдові в XV-XVI століттях має означати, що "древнєруська" мова існувала як рідна у Литві для литовців і у Молдові для молдаван та заперечує вживання литовської та молдавських мов? Хіба наявність державних документів та церковних книжок латинською мовою у середні віки у багатьох державах Європи заперечує наявність десятків різних мов, якими спілкувалися європейські народи?

"У XIV столітті території південно-західної та західної Русі опинилися під владою Великого князівства Литовського і Польщі, що ще сильніше відмежувало їх від північних та північно-східних територій, де поставала Російська держава" ("ЛЭС, М, СЭ, 1990")...

Подібних лженаукових та непорядних московських мітів (міфів) є занадто багато ще й нині, щоб ними легковажити. Мусимо конкретизувати етапи створення нинішньої російської мови з мовного "суржика" Московщини.

ПЕРШИЙ (до 980 року). За часів Київської Русі (Київської імперії), що була державним утворенням нашого народу (Руси-України), а зовсім не "спільною колискою трьох братніх народів"... "За традицією" московських шовіністів, нині Російська Федерація є і далі спільною колискою, де колишуться "росіяне" (руськіє, татари, башкири, мордва, калмики, якути..., десятки різних народів), а хто не хоче добровільно "колисатися", того, як у Чечні, заколисують ракетами, бомбами, "зачистками", таборами, тюрмами...

Тож у першопочатках, власне, руські переселенці з Київської Русі (до 980 року) передавали місцевим угро-фінським народам – мері, мещері, муромі, вепсам, іжорі, воді, мордві свою руську (українську) мову, яка стала перемішуватися місцевими угро-фінськими словами, зі специфічними вимовами, поклавши початок створюваному мовному "суржику" (за нинішньою термінологією).

Наведемо приклади таких запозичень, збережених до наших днів у сучасній московській (російській) мові. Подаємо їхні нинішні відповідні переклади українською мовою: "нега" – (достаток, розкіш); "слега" – (лата, жердина); "рамень" – густий ялинник; "полати" – поміст, нари, хори; "овин" – клуня, стодола; "ведро"(вьодро) – ясна, сонячна, тиха година чи днина, погожий день; "ненастье" – негода, сльота; "орясина" (большая жердь) – жердина, тичина, ломака; "орясина" (о человеке) – одоробало, доробло; "марь" – болото, багно у тайзі; "мымра" – понура, похнюпа; "омут" – ковбаня, яма, вирва у воді, "кикимора" – мара, потвора; "чуйка" – сіряк, каптан (верхній одяг); "пельмени" від "пельм" – (хліб у вигляді вуха), "очаг" – вогнище; "чохо" ("чохом") – гуртом, за одним заходом, огулом, на око...

ДРУГИЙ (до 1240 року). Після хрещення Руси-України (у 980 році) великим київським князем Володимиром внаслідок запровадження християнства, яке було поширене і на північні терени, де проживали залежні від Києва (метрополії) підкорені угро-фінські народи. Оскільки церковні книги, письмо (абетка), літописи були староболгарськими (як нині кажуть – церковно-слов'янськими), і ця староболгарська мова (принесена князями, боярами, священиками, тивунами, воєначальниками, дружинниками) також знайшла своє застосування на північних колонізованих теренах, впливаючи на місцевий вже (русько-болгарський)-(угро-фінський) мовний "суржик", який поступово перетворювався у "московську мову", відмінну від мови Київської Русі. Самодостатня тисячолітня руська (українська) мова ні в Києві, ні в Галичі чи Чернігові, ні в Гомелі чи Пінську, ані у Пскові чи Новгороді – не зазнала таких разючих істотних змін, бо мала власні відповідники у своїй рідній мові, запозичивши лише незначну кількість нових слів зі староболгарської... Північний московський "язик" (мовна суміш) запозичив значну кількість слів із староболгарської не лише тому, що не мав стійкої багатолітньої русько-української основи, а й тому, що "книжні люди", вивчивши "церковні книги", спілкувалися та користувалися (русько-українським) – (староболгарським) мовним "суржиком", який без значного спротиву ліг на податливий угро-фінський мовний грунт, витіснивши місцеві мови...

Далі буде.

Надзвичайно втішений, що розпочалася публікація деяких уривків з мого дослідження – видання "Права народів", яке в 2008 році стало переможцем у Всеукраїнському конкурсі імені Анатолія Єрмака на тему: "Що таке українська національна ідея і патріотизм?".

Напевне, доцільно було б про це повідомити, щоб зацікавлені читачі шукали цю книжку.

Прикро, але в публікації "Не брати, а далекі родичі..." ("НД", №6 за 10 лютого 2009 р.) при скануванні були допущені деякі помилки. Правильно слід читати: І колонка – передостанній абзац: ...пояснює "а-кання"; ІІ колонка – останній абзац: ... "э-ти", а не "з-ти"...; V колонка – передостанній абзац: ... "кандалы", а не "кандалм"... "карандаш" ... "кара" – чорний, "даш", а не "дат" (даш – камінь); ...аналогічно російською "шлык", "башлык", а не "шпик", "башлик".

Володимир КЛИМ

КУЛЬТУРА

"БЕСКИД" СТАВ ВЕРХОВИНОЮ ДУХОВНОСТИ

Мирон БУЧАЦЬКИЙ, колишній учасник і соліст чоловічого хору "Бескид", депутат і член президії Львівської обласної ради першого демократичного скликання, кандидат медичних наук

В історії важких і тривалих національно-визвольних змагань українців за свою державність були періоди, коли здавалося, що може пропасти Українська держава. Традиційно на порятунок національної справи у ці найскрутніші часи приходили народні будителі – кобзарі, які плекали у серцях могутній дух Байди Вишневецького, Залізняка, Гонти, Мазепи, Героїв Крут. За період військових дій Січових Стрільців, вояків УПА зародилися сотні патріотичних пісень. Вони служили національній ідеї навіть тоді, коли інші способи боротьби були вже неможливі.

Для цього дуже багато зробив композитор, талановитий диригент, нині професор Степан Стельмащук, який у 1962 році в Дрогобицькому педінституті заснував чоловічий хор "Бескид".

Так зване "визволення" комуністична влада ознаменувала тим, що зліквідувала всі існуючі до того українські (рівно ж польські, жидівські) наукові, навчальні, культурно-освітні, економічні, спортові й інші установи, товариства й організації, а вже потім почала створювати свої. Звідси – й усі ці теперішні ювілеї (60-, 50-, 40-річчя і т.д.), свідки яких, на жаль, не враховують історичних реалій, тож у зв'язку з цими ювілеями не ставлять питання про те, коли припинили свою діяльність українські співацькі товариства, "Бояни"; коли "щез" з нашого мистецького обрію Музичний інститут імені Лисенка у Львові зі своїми численними філіями, розкиданими по всій Галичині; що сталося з товариствами "Просвіта", "Рідна школа", "Союз Українок", "Сокіл", "Луг" і т.д. Куди поділися нечисленні українські гімназії, та й, зрештою, наша національно свідома інтелігенція (професори, адвокати, лікарі і т.д.)?

Якщо ми почнемо враховувати усе це, то сьогоднішні ювілеї матимуть зовсім не те забарвлення, яке їм надала радянська влада, та ті, хто прагне переконати когось, що всі традиції дорадянських часів були настільки міцно закладені, що навіть зміна окупації (польської на совєтську) не заглушила потягу до рідної творчості. І потяглися національно свідомі українці до самодіяльності, хоча то вже не було яскраве довоєнне аматорство. Якою мірою колектив, наприклад хоровий, був українським за духом, залежно від вміння і бажання самих співаків, особливо керівника, і багатьох інших факторів.

Звичайно, у той час багато слабодухих гнучкошиєнків, які, бажаючи за всяку ціну примазатись до так званого народу-визволителя, осуджували повстанців УПА. За таку роботу їм добре платили, щоб вони могли смачно їсти, купатися в почестях окупанта, захищати дисертації, вихваляти комуністичний режим, ставати окупантською елітою ціною крові патріотів України. За таких умов багатьом навіть думка про відновлення відкритої визвольної боротьби здавалася безнадійною. Навіть кобзарська пісня переслідувалася. І все ж дух свободи знаходив дорогу до людських сердець.

То був такий час, коли кобзубандуру часто заміняв камертон диригента. Почали з'являтися самодіяльні колективи: міжінститутський хор львівських студентів Григорія Голика, який на Гуцульщині виступав біля пам'ятника Т. Шевченка і був звинувачений у націоналізмі, хор Леопольда Ященка у Києві, студентський хор Львівського педінституту С.Стельмащука, танцювально-хореографічний ансамбль "Пролісок" Михайла Кочергана у Дрогобичі.

1962 рік. Диригент Степан Стельмащук, пам'ятаючи величне відзначення сторічного ювілею М.Лисенка 1942 року (за німців) у Галичині, викликане небувале піднесення національного духу молоді, вирішив влаштувати у Дрогобицькому педінституті 120-ліття композитора. Тут працював Василь Якуб'як, що був учасником і одним з організаторів Лисенківського конкурсу хорів 1942 року в краю і у Львові. Він подав ідею створити чоловічий хор. Диригент одразу взявся за його організацію.

Незабаром став на невидиме поле битви чоловічий хор "Бескид". Спочатку для нього був складений перехідний репертуар. Коли ж хор утвердився як міцна хорова одиниця, в репертуар були введені потужні шедеври революційного спрямування, що своїм впливом на слухача дорівнювали сотням вишколених вояків і пропагандистів УПА. Репертуар Стельмащука, насичений антибільшовицькою вибухівкою, поволі набирав широкого визнання. Заметушилися спецслужби. Тодішня преса не наважувалася широко популяризувати "Бескид" через небезпеку бути зарахованими до "бандерівської сотні", як відкрито називали кадебісти Стельмащуків "Бескид". Вони не забарилися "внедріть" стукачів і мали повну інформацію про внутрішню атмосферу і дух хору.

Та хор продовжував свою роботу. Народозахисне значення діяльності "Бескиду" виходило поза межі Галичини. Важливу роль відігравали гастролі, під час яких відбувалося поширення репертуару, а з ним – утвердження національного духу. Діяльність "Бескиду" сприяла створенню нових чоловічих хорів у Львові, Ужгороді.

Я щасливий, що моя двадцятирічна участь у "Бескиді", спілкування з маестро допомогли зцементувати мої патріотичні погляди, успадковані від батьків, зробити і свій внесок у національне відродження рідного краю.

МЕЧ ДУХОВНИЙ

ЗБЕРЕГТИ ДЛЯ ІСТОРІЇ

Національні культурні цінності повинні належати Україні

У приміщенні Дипломатичної академії України при Міністерстві закордонних справ України відбулося засідання "круглого столу" на тему: "Повернення культурних цінностей в Україну".

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

У виступах учасники акцентували увагу на тому, що впродовж віків багато історичних і культурних пам'яток було вивезено з нашої землі. Особливо багато їх нині знаходиться в Росії. Тому перед усіма, від кого найперше це залежить, стоїть складне завдання – повернути народну спадщину на її споконвічну землю. Ми не можемо забути цілий пласт української культури, що знаходиться поза межами України. Певну частину раритетів готові передати нам з-за кордону представники української діаспори, у яких зберігся багатющий матеріал про УНР, визвольний рух, видатних наших співвітчизників.

Одним із шляхів передачі культурної й історичної спадщини на рідну землю, зазначив, зокрема, директор Центрального державного архіву зарубіжної україніки Юрій Кулініч, є подальший розвиток національної ідеї як у самій Україні, так і поза її межами. І своєрідним кроком України до міжнародної співпраці з українською спільнотою стало створення у 2007 році Центрального державного архіву зарубіжної україніки. Пріоритетним напрямком новоствореного архіву є передавання та повернення в Україну писемної історико-культурної спадщини зарубіжних українців та українських громад, введення до наукового, культурного обігу тих часток цієї національної культурної спадщини, що зберігається в Україні або опинилася за її межами в різні історичні періоди.

Але здійснення ефективного пошуку духовних цінностей та культурно-мистецьких надбань українців, розпорошених по всьому світі, які упродовж десятиліть ретельно збирали і зберігали найкращі представники української інтелігенції на вигнанні, неможливо без співпраці із закордонною українською громадою.

Для вирішення цього питання потрібні спільні зусилля як працівників вищезгаданого архіву, так і сприяння та добра воля усіх, хто небайдужий до цієї справи.

Тому Юрій Кулініч звернувся до присутніх з проханням посприяти новоствореному Центральному державному архіву зарубіжної україніки зібрати і зберегти для історії пам'ятки, документи визвольної боротьби, культурної праці української еміграції в різних країнах світу в усіх її проявах – науковій, освітній, мистецькій, громадській, справедливо вважаючи, що така допомога посприяє продовженню зусиль українців із збереження національних скарбів, започаткованих у 20–30-ті роки ХХ ст. Тоді у Празі було створено Музей визвольної боротьби України, що виховував почуття гордості за Україну, шани і любові до тих, хто поклав життя на жертовник Батьківщини, щоб урятувати душу народу. За це їм наша повага і вдячність!

Усвідомлюючи важливість поставлених завдань, Юрій Кулініч закликав учасників засідання залучити до цієї справи усіх небайдужих, а також надіслати архівові адреси тих осіб і організацій, до яких варто звернутися за допомогою.

Директор Центрального державного архіву зарубіжної україніки пообіцяв докласти всіх сил, аби виправдати довіру людей, адже зусилля очолюваного ним колективу спрямовані на вирішення спільної справи – збереження й поширення історичної пам'яті українського народу.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9